

Otrygghet

Jag sitter här på sängen, i min studentetta på tjugoett kvadrat. Jag drömmer om hur framtiden blir.

En riktig lägenhet där jag kan bo så länge jag vill. Med en riktig köksbänk; en riktig vask; en större frys; utrymme nog för både skrivbord, matbord och soffa. Kanske kommer jag ha tur nog att ha en balkong, där jag kan ha ett litet bord och två stolar - där jag kan äta frukost om den varma sommaren.

Jag drömmer om alla möjligheter som följer med framtiden, men plötsligt slår det mentala vädret om. Från gyllene morgonsol och glittrande dagg i en grön gräsmatta så mörknar himlen och en kall vind sveper bort den diamantliknande daggen.

Det är snart dags att gå ifrån den här lilla studentettan, och all trygghet som innan fanns håller på att svepas bort med vinden. Jag vet vart jag vill ta mig, men tänk om jag inte kommer fram? Tänk om jag inte hittar den riktiga lägenheten? Tänk om jag blir både arbetslös och hemlös?

Hemlös, kanske inte. Föräldrarna är alltid ett alternativ, men jag vägrar att återgå till den version av mig själv som bodde där arbetslös. Jag vill aldrig ha med henne att göra igen, hon skulle inte klara av att bli aktuell i sitt elände.

Så mycket kommer att hänga på så lite. Jag kan söka jobb, lägenhet, vidare utbildning. Men där tar det stopp. Jag kan göra så otroligt lite i relation till hur otroligt mycket som står på spel.

Jag lägger mig i fosterställning på sängen, katten som ligger bredvid ser beräknande på mig. Jag sluter mina ögon och försöker att känna mig lugn och trygg i nuet, när jag plötsligt känner något pälsklätt som gnider sig mot min kind, trampar mjukt i täcket och lägger sig tätt intill mig med ett lugnande spinnande.

Jag sträcker ut min hand och kliar katten försiktigt i nacken. Saker löser sig nog. Inte för att det borde lösa sig, utan för att det måste lösa sig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nachtaktiv med Poeter.se id #45161 innehar upphovsrätten